

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

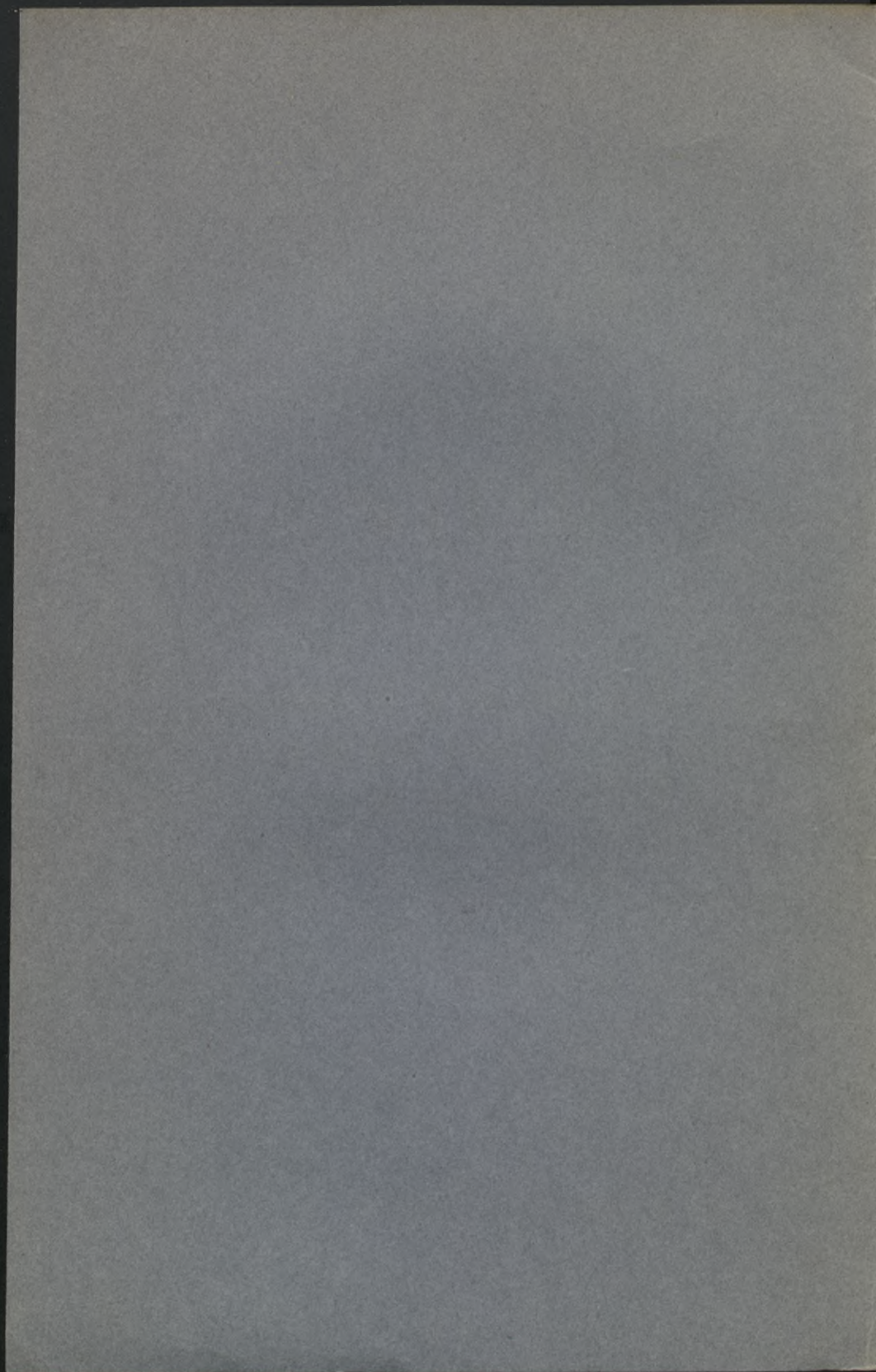

(S. 3) till
30.
Söndag.

En sorgfull
visa
om en bonde som höll på att
drunkna i toddy...

1876.

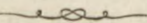
1607

Pr. Lit.
to.
Foddlin.

En sorglustig

Om en bonde som höll på att drunkna i
= toddy och huru djuren lärde sig af
menniskan att dricka sprit.

Lund 1876.

Fr. Berlings Boktryckeri och Stilkjuteri.

fr. $\frac{34}{607}$.

Det hände uti Halland en händelse en gång,
Swarom jag nu will ijunga en liten enkel sång.

Det war en glader bonde, som in till Halmstad for.
Han skulle dit och köpa lit' waror hem till mor.

Han köpte pudersocker, en säfelig strut,
Som han tog under armen förutan något prut.

Se'n köpte han hos Smitthen en wäldig dunk med rom.
Och att han profwa' waran, det säger man ej om.

Han profwade så länge, så att förståndet fröp
Burdus helt ner i dunken, alltefter som han söp.

När så han börja' wandra, nog war han något matt,
Fäst werlden war så ljufwelig och lifwet war så gladt.

Då tog han Gud i hågen och börja' lunka på;
På ryggen hängde dunken, det kan man nog förstå.

Att wandra raka wägen han brydde sig ej om,
Och hur det gick och palltrade, till sitt han wilje kom.

Det war uppå en åker, som war besädd med råg.
Han wille fram till gården, som han der borta såg.

Han trodde han war hemma, det är ju tydligt nog.
Men det ska' alla weta, han farligt miste tog.

Ty rätt som han war wiß om att öfwer tröskeln gå,
Han ramlar öfwer ända och dunken likaså.

Det war uti en brunn, som de begge trilla' ner.
Nu blef det stumt för ögonen, ty ingenting han ser.

"Nej twi! för tusan böflar, det här war inte bra,
Men ska' jag till att dö, så ska' först en dram jag ha.

Nu skulle han just taga ur dunken sig en sup,
Men rommen flöt för fanken allt uti brunnens djup.

Och pudersockret också det blef alldeles blött.
"Det wore inte underligt, om gumman min blef stött".

Nu blef han genast nykter och kyligt blef hans blod.
Han frös, fastän i toddy han opp till näsan stod.

Ur brunnen han sig knogade med möda och besvär,
Men dunken war han af med, som dock han höll så kär.

Nog fick han däng af gumman för det han blifwit wät:
Hon war "ett hår af hin", som der stod uti framät.

När kräken sedan skulle till brunnen ledas bort,
Så blefwo alla "djuren", och detta inom kort.

"Bondwatten" ej de wilja nu dricka mer minfann
Se'n de fått smak på spriten. O arma Swea land!

J nykterhetens wänner, hwad tycken J derom?
Är det ej gräsligt rummel, när djuren dricka rom?

Hur ska' wäl sedan mennistor tillräckligt fylla få?
So, E. D. Smith är den, som man tryggt kan trösta på.

1001850892

